

บทที่ 1

ความเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับพระเจ้า

บันทึกส่วนตัว

มันเป็นเรื่องยากที่ผมจะเรียบเรียงสิ่งที่มีประสบการณ์ในช่วงปีเศษ ๆ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ดียิ่ง เพราะพระเจ้าทรงให้ความเข้าใจจากพระคำของพระองค์กับผมแทบทุกวัน เมื่อผมตื่นขึ้นผมก็จะเข้าเฝ้าพระเจ้าและร้องหาพระองค์ทันที และภายในไม่กี่นาทีพระองค์ก็ให้ผมเข้าใจพระคำของพระองค์อย่างกระจ่างชัด ผมจะบอกเฮเลนภรรยาของผมว่า “ได้ความเข้าใจกระจ่างอีกอย่างจากพระเจ้า!”

ความเข้าใจที่ชัดมากจะแวบเข้ามาในช่วงสั้น ๆ แต่ผมต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงที่เดียวกว่าจะเรียบเรียงข้อมูลเชิงลึกให้เป็นคำลงในคอมพิวเตอร์ พระเจ้าทรงให้กำลังและเรี่ยวแรงกับผมจากประสบการณ์ที่พิเศษนี้ทางพระคำของพระองค์

ผมมีทั้งความเสียใจและความโกรธในเวลาเดียวกัน เพราะเมื่อคุณได้เห็นความจริงชัดยิ่งขึ้นคุณก็จะเห็นสิ่งที่ผิดชัดยิ่งขึ้นด้วย คุณตั้งใจเมื่อได้เห็นความจริงแต่ก็เสียใจจนถึงกับโกรธ โกรธที่ทราบความจริงว่าผม (และคนอื่น ๆ อีกนับไม่ถ้วน) ถูกชักนำไปผิดทาง โกรธไม่ใช่ที่ว่าสิ่งผิดนี้ถูกจงใจผลักดันให้กับพวกเรา แต่ตรงที่ว่าเมื่อเวลาผ่านไปคริสตจักรค่อย ๆ หันเหไปจากพระคำของพระเจ้า

เมื่อคุณเห็นความสว่างชัดขึ้น คุณก็จะเห็นความมืดชัดขึ้น ในพื้นที่สีเทานั้นคุณจะแยกดำกับขาวไม่ออก แต่เมื่อคุณเห็นว่าอะไรคือขาวคุณก็จะรู้ว่าอะไรคือดำ แต่อาจไม่เป็นเช่นนั้นในทางกลับกัน เพราะถึงแม้คุณจะรู้ว่าอะไรคือดำ แต่คุณอาจไม่รู้ว่าอะไรคือขาว เพราะคุณอาจมีชีวิตอยู่ในความมืดทางจิตวิญญาณ ดังนั้นความรู้สึกที่ปนกันเหล่านี้จะตึงกันอยู่ในตัวของผม ด้านหนึ่งก็เศร้าใจกับคริสตจักรและคนของพระเจ้า อีกด้านหนึ่งก็ตั้งใจที่เข้าใจความจริงของพระเจ้าชัดเจนและกระจ่างขึ้น

ผมเขียนข้อความในบันทึกส่วนตัวไว้ว่า “วันนี้ขณะกำลังนั่งเรือข้ามฟาก ผมมองออกไปนอกหน้าต่างและพูดกับเฮเลนว่า ‘นี่ห้าสิบปีแล้วสินะหลังจากที่ผมมาถึงฮ่องกงครั้งแรกในปี 1956 ผม

มาถึงฮ่องกงในช่วงฤดูร้อนของปี 1956 หลังจากอยู่ภายใต้การปลดแอกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน¹ มาเกือบเจ็ดปี และได้รู้เห็นเหตุการณ์อันน่าสยดสยองที่เกิดกับผู้ต่อต้าน เช่น กลุ่มซันฝั้น และหวู่ฝั้น² ที่ฝังใจผมมาก ฮ่องกงกลายเป็นที่ที่มีคุณค่ามากกับผมอยู่หลายปี นั้นไม่ได้เป็นเพราะตัวเมืองที่อยู่ แต่เป็นเพราะพี่น้องที่นั่นต่างหาก การที่ผมอยู่ที่นั่นนี้ในประจวบครบรอบ 50 ปีในการมาฮ่องกงของผม เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงทำงานด้วยความรอบรู้อย่างไม่มีขีดจำกัดของพระองค์อย่างแท้จริง”

ความสับสนว่าพระเจ้าเป็นใคร

ผมจะพยายามอธิบายหัวข้อสำคัญนี้ให้เข้าใจง่ายที่สุด ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำทนายอย่างมาก โดยพระองค์ของพระเจ้าผมจะพยายามชี้ให้คุณเห็นว่า ความเข้าใจของเราทั้งหมดเกี่ยวกับพระเจ้านั้นมีตรงไหนบ้างที่ผิดไป และถ้าเราไม่ทำให้เรื่องนี้กระจ่าง ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราก็จะไม่กระจ่างในทุกเรื่อง

บทนี้ผมจะพูดถึงความคิดที่ผิดและความคิดที่ถูกต้องเกี่ยวกับพระเจ้า ต่อจากนั้นเราจะดูความคิดที่เกี่ยวกับมนุษย์ พระเจ้ากับมนุษย์เป็นความจริงพื้นฐานสองอย่างที่สำคัญในชีวิตของเรา ดังนั้นเราจะต้องตรวจสอบว่า เรามีความคิดเกี่ยวกับมนุษย์อย่างถูกต้องหรือไม่ หรือเรายังสับสนเรื่องนี้อยู่

ในปลายปี 2006 ผมนำการประชุมคริสเตียนที่มีบรรดาศิษยาภิบาล มิชชันนารีและผู้อบรมการรับใช้มาร่วมประชุมกันแน่นห้องประชุมใหญ่ ผมได้เริ่มต้นถามคำถามนี้กับทุกคนว่า “ทุกครั้งที่คุณอธิษฐาน มีใครใหม่ที่อธิษฐานกับพระยาห์เวห์? ถ้ามีช่วยยกมือด้วย” ปรากฏว่าไม่มีใครยกมือซึ่งก็เป็นไปตามที่ผมคาดเอาไว้

ผมถามต่อว่า “ทุกคนคงอธิษฐานกับองค์ผู้เป็นเจ้าอย่างแน่นอน แต่ช่วยบอกให้ชัด ๆ หน่อยได้ไหมว่าองค์ผู้เป็นเจ้าที่คุณกำลังอธิษฐานอยู่นี้คือใครกัน? คือพระบิดา หรือคือพระบุตร หรือคือพระบิดาและพระบุตร? ถ้าคุณหมายถึงพระบิดาก็ช่วยยกมือด้วย? มีสองสามคนยกมือ ส่วนคนอื่น ๆ นั้นผมเดาว่าคุณคงหมายถึงพระเยซูไม่ได้หมายถึงพระบิดา เห็นได้ชัดว่าบางคนก็อธิษฐานกับพระบิดาและบางคนก็อธิษฐานกับพระบุตร นี่ก็หมายความว่าเมื่อเราอธิษฐานด้วยกัน บางคนจะพูดกับพระบิดาและบางคนจะพูดกับพระเยซู ในการอธิษฐานด้วยกันนี้เราไม่ได้พูดอยู่กับคนคนเดียวกัน”

น่าเสียดายที่คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ได้สนใจสภาพของความสับสนนี้ หรือคิดว่าเป็นไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่คริสเตียนส่วนใหญ่ที่อธิษฐานกับพระเยซูจะอยู่ในสภาวะลำบากอย่างยิ่งคือ มีคำอธิษฐานที่ใหม่ใหม่ในพระคัมภีร์ใหม่ที่อธิษฐานกับพระเยซู? ถ้าคุณจะค้นจนทั่วพระคัมภีร์ใหม่โดยเริ่มตั้งแต่มีทธิ

¹ Jiefang การปลดแอกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในปี 1949

² Sanfan (三反) และ Wufan (五反) กลุ่มเคลื่อนไหวต่อต้านระบบเจ้าขุนมูลนายและคอรัปชั่นในปี 1951, 1952

คุณจะไม่พบคำอธิษฐานเช่นนั้นเลยจนกระทั่งมาถึงข้อสุดท้ายของพระคัมภีร์ในวิวรณ์ 22:20 เราจึงจะเห็นคำที่เหมือนว่าเป็นคำอธิษฐาน “พระเยซูองค์ผู้เป็นเจ้าของ เชิญเสด็จมาเถิด” นี่เป็นคำอธิษฐานหรือว่าคำเชื้อเชิญกันแน่? คำเชิญเป็นคำอธิษฐานหรือไม่? ถ้าผมขอให้คุณมาหาผม นั่นเป็นคำอธิษฐานหรือไม่? คำตอบคือไม่ใช่ แม้ว่าในพระคัมภีร์ใหม่จะไม่มีคำที่อธิษฐานกับพระเยซูเลย (ที่พระเยซูเป็นผู้รับการอธิษฐาน) แต่คริสเตียนส่วนใหญ่ก็อธิษฐานกับพระเยซู นี่แหละที่เราสับสนกัน

ผู้รับการนมัสการในวิวรณ์จะเป็นองค์ผู้เป็นเจ้าของ และองค์ผู้เป็นเจ้าของที่กล่าวถึงนั้นไม่ใช่พระเยซูแต่เป็นพระยาห์เวห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง พระคัมภีร์เดิมกล่าวว่าพระยาห์เวห์ทรงประทับอยู่เหนือฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ พระเยซูทรงมีภาพนี้อยู่ในความคิดของพระองค์เมื่อตรัสว่า “อย่าสาบานเลย ไม่ว่าจะทำโดยอ้างถึงสวรรค์เพราะสวรรค์เป็นที่ประทับของพระเจ้า หรืออ้างถึงแผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้า” (มัทธิว 5:34-35)

เมื่อผมอ่านวิวรณ์อย่างละเอียด ผมต้องประหลาดใจที่พระเยซูทรงรับการนมัสการแค่ครั้งเดียวในบทที่ห้าที่ร่วมกับการนมัสการพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และพระองค์ผู้นั้นก็คือพระบิดาเสมอ พระเยซูไม่เคยรับการนมัสการที่แยกจากพระบิดา แต่ถึงอย่างนั้นคริสเตียนจำนวนมากก็อธิษฐานกับพระเยซูโดยไม่ได้นึกถึงพระบิดาเลย เมื่อคุณอธิษฐานกับพระเจ้า พระเจ้าเป็นใครในความคิดของคุณ? สำหรับคริสเตียนส่วนใหญ่แล้วพระเจ้าก็คือพระเยซู

เมื่อคุณกับผมพูดถึงพระเจ้า พระเจ้าที่เราพูดถึงอาจเป็นคนละคนกันก็ได้ ผมอาจจะหมายถึงพระบิดา คุณอาจจะหมายถึงพระบุตร ผู้ที่มีพื้นเพจากคาริสมาติกและพื้นเพคออสต์จะหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าคุณไปร่วมประชุมกลุ่มคาริสมาติกคุณอาจสงสัยว่าพระบิดาและพระบุตรยังดำรงอยู่หรือเปล่าเพราะคริสตจักรจะพูดถึงแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเหนียวแน่น เหตุเพราะคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพเราจึงไม่ชัดเจนว่าพระเจ้าที่เรากล่าวถึงนั้นคือใครกันแน่ เรากำลังจะหมายถึงพระบิดา หรือว่าพระบุตร หรือว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์? หรือหมายถึงพระบิดากับพระบุตรด้วยกัน? หรือว่าหมายถึงรวมกันทั้งสามพระองค์? แม้หากคุณรู้ว่าคุณกำลังหมายถึงใคร แต่ผมอาจไม่รู้ว่าคุณกำลังคิดถึงใครเมื่อผมพูดถึงพระเจ้ากับคุณ

ต้นเหตุของความสับสนมาจากพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์

เมื่อผมตรวจสอบที่มาของความสับสน ผมเริ่มเข้าใจว่ามันค่อย ๆ เข้ามาอย่างแยบยลมาก ถ้าคุณดูพระคัมภีร์เดิมภาษากรีกที่เรียกว่าฉบับเซปทัวจินต์³ หรือ LXX คุณจะเห็นคำสำคัญคือ “Lord”

³ Septuagint พระคัมภีร์เดิมภาษากรีกที่แปลมาจากพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรู

(องค์ผู้เป็นเจ้าของ) แต่คำว่า “Lord” ในฉบับเซปทัวจินต์หมายถึงอะไร? ที่แน่ ๆ นั้นคำนี้มักจะหมายถึงพระยาห์เวห์ที่เป็นชื่อเฉพาะของพระเจ้า แต่คำนี้ก็ไม่ได้หมายถึงพระยาห์เวห์เสมอไป เพราะยังมีคำฮีบรูอีกคำหนึ่งที่แปลว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” (Lord) ด้วยเช่นกันในฉบับเซปทัวจินต์ ฉบับเซปทัวจินต์แปลคำฮีบรูสองคำที่ต่างกันนี้ให้เป็นคำกรีกคำเดียวกันว่า “คูริออส (κύριος, Lord)” ที่ทำให้เราสับสนอย่างมาก ความสับสนเริ่มต้นจากตรงนี้กับพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์

คำ “ยาห์เวห์” ในภาษาฮีบรูคือ “YHWH” ซึ่งเรียกว่าพยัญชนะสี่ตัวที่ถอดเป็นภาษาอังกฤษตรงตัวอักษรว่า “YHWH” (“ยฮวฮ” หรือ ยาห์เวห์) ฉบับเซปทัวจินต์ทำตามธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิวที่ไม่ยอมออกเสียงยาห์เวห์ชื่อของพระเจ้า ในช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์อิสราเอล เรื่องนี้กลายมาเป็นข้อปฏิบัติทางศาสนาที่หลีกเลี่ยงการพูดว่า “ยาห์เวห์” เพราะชาวยิวกลัวการละเมิดบทบัญญัติที่ว่า “ห้ามใช้พระนามองค์ผู้เป็นเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะผู้ที่ใช้พระนามของพระองค์ไปในทางที่ผิดนั้น องค์ผู้เป็นเจ้าของจะทรงเอาโทษ” (อพยพ 20:7)⁴ ฉะนั้นเมื่อไรก็ตามที่ชาวยิวเจอคำว่า “ยาห์เวห์” (YHWH) พระนามของพระเจ้า พวกเขาจะออกเสียงเป็น “อาโดนาย” (Adonai, Lord, องค์ผู้เป็นเจ้าของ) แทน

ต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรูไม่มีเครื่องหมายสระ จนกระทั่งมีฉบับคัดลอกของชาวยิวที่ต้นฉบับภาษาฮีบรูมีเครื่องหมายสระ สิ่งสำคัญก็คือเมื่อมีชื่อ “ยาห์เวห์” ปรากฏในที่ใด ฉบับคัดลอกของชาวยิวจะไม่ใส่สระของ “ยาห์เวห์” (Yahweh) แต่จะใส่สระของ “อาโดนาย” (Adonai) เนื่องจาก “อาโดนาย” ในภาษาฮีบรูเป็นคนละคำกับ “ยาห์เวห์” และเขียนคนละอย่างกัน (אֲדֹנָי) แต่กระนั้นฉบับคัดลอกของชาวยิวก็เอาสระของ “อาโดนาย” มาผสมกับพยัญชนะของ “ยฮวฮ” (YHWH) และเมื่อคนอ่านเห็น “ยาห์เวห์” (YHWH) ชื่อเฉพาะของพระเจ้า เขาก็จะออกเสียงเป็น “อาโดนาย” (Adonai) แทน

คำฮีบรูว่า “อาโดนาย” (Adonai หรือ Lord) จะเหมือนกับคำกรีกว่า “คูริออส” (κύριος หรือ Lord) ในต้นฉบับเดิมภาษาฮีบรูบางครั้งจะกล่าวถึงพระเจ้าว่า “ยาห์เวห์” และบางครั้งก็ “อาโดนาย” แต่จะไม่เห็นความแตกต่างกันในฉบับเซปทัวจินต์ (พระคัมภีร์เดิมภาษากรีก) เพราะฉบับเซปทัวจินต์แปลทั้งสองคำเหมือนกันว่า “κύριος” (Lord) ตัวอย่างเช่น เมื่อภาษาฮีบรูมีคำ “อาโดนาย” กับ “ยาห์เวห์” ก็จะเขียนติดกันว่า “Adonai Yahweh” คือ “Lord Yahweh” ภาษากรีกจะเป็นคำ “Lord Lord” ที่ไม่ถูกต้อง คำ “Lord” ที่ซ้อนกันนี้จะพบได้ในพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษหลายฉบับ⁵

การที่คำฮีบรูสองคำคือ “ยาห์เวห์” (Yahweh) กับ “อาโดนาย” (Adonai) ถูกรวมเป็นคำกรีกคำเดียวกันว่า “คูริออส” ทำให้มีความสับสนมาจนถึงพระคัมภีร์ใหม่ ที่ไม่มีใครจะบอกได้ชัด ๆ ว่า “คู

⁴ อพยพ 20:7 “ห้ามใช้พระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไปในทางที่ผิด เพราะผู้ที่ใช้พระนามของพระองค์ไปในทางที่ผิดนั้น พระยาห์เวห์จะทรงเอาโทษ” (ฉบับมาตรฐาน 2011)

⁵ ที่มักจะเปลี่ยนมาใช้คำ Lord God (ผู้แปล)

ริออส” (κύριος, องค์ผู้เป็นเจ้าของ) หมายถึงพระบิดา หรือหมายถึงพระบุตร ความสับสนที่เริ่มต้นจากฉบับเซปทัวจินต์ได้แผ่ขยายไปยังภาษาอังกฤษและภาษาอื่น ๆ อีกมากมาย ดังนั้นเมื่อเราอธิษฐานกับองค์ผู้เป็นเจ้าของ (Lord) คนหนึ่งจึงอาจกำลังอธิษฐานกับพระยาห์เวห์ แต่อีกคนหนึ่งอาจกำลังอธิษฐานกับพระเยซู นี่คือการสับสนที่สืบทอดอย่างฝังแน่นในพระคัมภีร์ฉบับเซปทัวจินต์ เริ่มแรกในพระคัมภีร์เดิมไม่มีความสับสนเช่นนั้นเพราะคำ “ยาห์เวห์” (Yahweh) หมายถึงพระยาห์เวห์อย่างชัดเจนและไม่ได้หมายถึงใครอีก

พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษใช้คำ “Lord” (คูริออส) ตามฉบับเซปทัวจินต์ หรือพูดได้ว่าพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษหลายฉบับจะตามพระคัมภีร์เดิมภาษากรีก มากกว่าตามพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรูเมื่อพวกเขาแปลคำ “Yahweh” เป็น “LORD” ที่เป็นตัวพิมพ์ใหญ่เพื่อให้รู้ว่าคำนี้มาจากคำ “ยาห์เวห์” (יהוה) แม้แต่ในพระคัมภีร์ภาษาจีนเราก็ไม่เห็นความแตกต่างเช่นกันเพราะคำ “Lord” ไม่ว่าจะความหมายใดภาษาจีนก็ใช้อักษรตัวเดียวกันคือ “จิว”⁶

พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษเพียงฉบับเดียวที่คงการแปล “ยาห์เวห์” อย่างเสมอดันเสมอปลายก็คือพระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็ม ส่วนพระคัมภีร์ฉบับโฮลแมนคริสเตียนสแตนดาร์ด จะมี “ยาห์เวห์” เป็นบางครั้งแต่กับข้อที่เห็นว่าพระยาห์เวห์เป็นพระนามของพระเจ้า (เช่น อพยพ 3:15-16)⁷ ส่วนพระคัมภีร์ฉบับดาร์บี้⁸ ยังคงพยัญชนะฮีบรูสี่ตัวไว้แต่ใช้เป็นคำว่า “เยโฮวาห์” ซึ่งในพระคัมภีร์ภาษาจีนก็คือคำ “เยเหอหัว”⁹ แต่ “เยโฮวาห์” เป็นคำผสมซึ่งจะไม่พบที่ไหนเลยในพระคัมภีร์เดิม เป็นการผสมกันจากพยัญชนะของ “ยาห์เวห์” กับสระของ “อาโดนาย” ฉบับดาร์บี้แปล “ยาห์เวห์” เป็น “เยโฮวาห์” อย่างเสมอดันเสมอปลาย (หรือเกือบจะเสมอดันเสมอปลาย เพราะจำนวนตัวเลขนั้นไม่เท่ากับในโปรแกรมของไบเบิลเวิกส์) แม้ “เยโฮวาห์” (ภาษาจีนคือ “เยเหอหัว”) จะเป็นคำแปลที่ไม่สมบูรณ์ของ “ยาห์เวห์” แต่กระนั้นก็ยังเอื้อประโยชน์ที่ย้ำเตือนเราว่าพระเจ้าทรงมีชื่อเฉพาะ

อนึ่ง ข้อห้ามเกี่ยวกับการออกเสียงชื่อของเจ้านั้นไม่ได้มีหลักฐานในพระคัมภีร์เลย ที่พระคัมภีร์เดิมสั่งก็คือ คุณจะต้องใช้ชื่อของพระยาห์เวห์ และตามจริงแล้วคุณจะต้องสาบานโดยใช้ชื่อนั้นหลักทั่วไปมีอยู่ว่า คุณจะต้องใช้ชื่อของพระองค์ แต่คุณจะต้องไม่ใช่ชื่อของพระองค์อย่างผิด ๆ แต่ในที่สุดชาวิวีกก็ตัดสินใจไม่ใช่เสียเลย และระงับใช้ชื่อนี้ที่พระเจ้าได้ทรงตั้งพระทัยให้ประกาศไปทั่วโลก

⁶ 主 แปลว่า “พระองค์ หรือ องค์ผู้เป็นเจ้าของ” ส่วนใหญ่ใช้เรียกพระเยซู (ผู้แปล)

⁷ อพยพ 3:15-16 ¹⁵พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลตั้งนี้ว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาพวกท่าน’ นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์” ¹⁶เจ้าจงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกท่านตรัสว่า เราเฝ้าดูเจ้าทั้งหลายแล้ว และเห็นสิ่งที่พวกเขาได้ทำต่อพวกเจ้าในอียิปต์’ (ฉบับมาตรฐาน 2011)

⁸ New Jerusalem Bible; Holman Christian Standard Bible; Darby Bible

⁹ 耶和華

สถิติที่น่าสนใจ

ชื่อ “ยาห์เวห์” ในพระคัมภีร์เดิมมีความสำคัญอย่างไรหรือ? คุณอยากลองเดาดูไหมว่าในพระคัมภีร์เดิมมีคำ “ยาห์เวห์” ปรากฏกี่ครั้ง? คุณคงจะเดาว่ามี 1,000 หรือ 2,000 ครั้งใช่ไหม? ความจริงแล้วในพระคัมภีร์เดิมมีชื่อยาห์เวห์ปรากฏถึง 6,828 ครั้ง! นี่ยังหมายความด้วยว่าโดยเฉลี่ยแล้วชื่อยาห์เวห์จะถูกกล่าวถึงทุก ๆ ชื่อในพระคัมภีร์เดิม *พระยาห์เวห์ทรงเป็นศูนย์กลางที่แท้จริงของพระคัมภีร์เดิม* แต่กระนั้นเราก็กังอาจหาญลบชื่อของพระองค์ด้วยการใช้คำที่คลุมเครือว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord)

ในพระคัมภีร์เดิมมีคำฮีบรู “เอโลฮิม” (elohim, พระเจ้า)¹⁰ ปรากฏกี่ครั้งหรือ? คำนี้มีปรากฏประมาณ 2,500 ครั้งซึ่งน้อยกว่าคำ “ยาห์เวห์” มาก ดังนั้นคำว่า “พระเจ้า” จึงไม่ใช่คำสำคัญของพระคัมภีร์เดิมด้วยซ้ำเพราะมีปรากฏน้อยกว่าครึ่งของคำว่า “ยาห์เวห์” และยิ่งกว่านั้นจาก 2,500 ตัวอย่างของคำว่า “เอโลฮิม” เหล่านี้ก็อ้างถึงบรรดาพระต่างชาติ เช่น พระของชาวโมอับ พระของชาวอัมโมน พระของชาวอัสซีเรีย และพระของชาวเปอร์เซีย พระเหล่านี้ถูกเรียกว่า “เอโลฮิม (god)” เช่นกัน ซึ่งเป็นคำทั่วไปที่หมายถึง “พระ หรือ เจ้า” (god) ในภาษาฮีบรู ที่เหมือนกับคำ “θε-ออส” (theos) ซึ่งเป็นคำทั่วไปที่หมายถึง “พระ หรือ เจ้า” (god) ในภาษากรีกเช่นกัน

สถิติเหล่านี้ยืนยันความจริงว่าคำ “พระเจ้า” นี้ไม่ได้เป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์เดิม คำที่เป็นศูนย์กลางคือ ยาห์เวห์ แต่เนื่องจากเราที่เป็นคริสเตียนไม่รู้ความจริงที่สำคัญยิ่งนี้จึงทำให้เกิดความสับสนเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ใหม่ เราไม่รู้ว่ “องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord) หมายถึงพระเยซู หรือหมายถึงพระยาห์เวห์ หรือหมายถึงบุคคลอื่น และเมื่ออธิษฐาน เราก็ก็นไม่รู้ว่ผู้ที่เรากำลังอธิษฐานด้วยเป็นองค์ไหน ผมพูดจากใจลึก ๆ ของผมได้แต่ว่า *ขอพระเจ้าทรงเมตตาเราด้วยเถิด!*

ผมยึดอยู่กับข้อผิดพลาดนี้อย่างแน่นแฟ้นเหมือนกับคริสเตียนจำนวนมาก นั่นจึงเป็นเรื่องยากยิ่งที่ผมจะหลุดจากมันได้ ผมเคยสอนหลักคำสอนของความเชื่อในตรีเอกานุภาพอย่างร้อนรนอยู่หลายสิบปี ผมเป็นยอดของผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพ เหมือนกับที่อาจารย์เปาโลเป็นยอดของฟาริสี¹¹

¹⁰ “Elohim” หรือ God หรือ god เป็นคำทั่วไปในสมัยโบราณที่ใช้เรียกเทพที่มีฤทธิ์หรือให้ประโยชน์ผู้อยู่เหนือความสามารถที่มนุษย์จะทำได้ ในการแปลจะใช้พยัญชนะต้นเป็นอักษรตัวใหญ่ (God) เพื่อกล่าวถึงพระที่เจาจงและโดยปกติจะกล่าวถึงพระเจ้าเพียงองค์เดียวของอิสราเอล (ข้อมูลจาก BibleWorks Greek New Testament Morphology and Lemma) – ผู้แปล

¹¹ การที่เปาโลประกาศว่าตัวเองเป็นฟาริสีนั้น เปาโลไม่ได้หมายความว่าในทางลบเกี่ยวกับชื่อ “ฟาริสี” ความจริงแล้วฟาริสีเป็นชื่อเรียกที่คนให้ความนับถือในสมัยของเปาโล แต่คริสเตียนในปัจจุบันเปรียบ “ฟาริสี” อย่างผิด ๆ ว่าเป็น “คนหน้าซื่อใจคด” แน่نونว่ามีพวกฟาริสีที่เป็นคนหน้าซื่อใจคด เช่นเดียวกับที่มีคริสเตียนที่เป็นคนหน้าซื่อใจคด แต่ถึงกระนั้นเราก็ก็นไม่เปรียบ “คริสเตียน” ว่าเป็น “คนหน้าซื่อใจคด” ยิ่งกว่านั้นเราก็ก็นไม่ควรเปรียบ “ฟาริสี” ว่าเป็น “คนหน้าซื่อใจคด” เช่นกัน

แล้วเกิดความสับสนอย่างไรในพระคัมภีร์ใหม่หรือ? เมื่อคริสเตียนเจอคำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” ในพระคัมภีร์ใหม่ก็มักจะคิดถึงพระเยซูโดยไม่คิดถึงพระยาห์เวห์ พวกเขารู้ว่าพระเยซูคือพระบุตรของพระเจ้าแต่พวกเขาไม่รู้ว่าพระบิดาคือพระยาห์เวห์ และถ้าพระบิดาไม่ใช่พระยาห์เวห์ในความคิดของเรา ถ้าเช่นนั้นแล้วเรากำลังนมัสการพระเจ้าองค์ไหนอยู่หรือ? จะมีพระเจ้าองค์ไหนที่ให้นมัสการได้นอกเหนือจากพระยาห์เวห์อีกหรือ? ความจริงที่น่าเศร้าก็คือมีคริสเตียนจำนวนน้อยที่รู้ว่าพระเจ้าคือพระยาห์เวห์ แล้วพระบิดาในพระคัมภีร์เดิมคือใครหรือ? พระบิดาก็คือพระยาห์เวห์ที่ชื่อถูกกล่าวถึง 6,828 ครั้ง ผมได้ทำการตรวจสอบสถิติที่สำคัญนี้หลายรอบจากโปรแกรมไบเบิลเวิกส์ ทั้งสามรุ่น (รุ่นที่ 5, 6, 7) เพื่อว่าจะมีจำนวนครั้งต่างกัน แต่ผลปรากฏว่าทั้งสามรุ่นมีตัวเลข 6,828 ครั้งเหมือนกัน

เป็นเรื่องน่าสนใจที่จะฟังคำตอบจากบรรดาคริสเตียนว่าชื่อใดถูกกล่าวถึงบ่อยที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่? คำตอบที่เห็นได้ชัดของคนส่วนใหญ่ก็คือพระเยซู เพราะพระเยซูทรงเป็นศูนย์กลางของพระคัมภีร์ใหม่ตามความคิดของเรา แต่เราจะต้องแปลกใจเมื่อทราบว่า “พระเจ้า” (*theos*) ถูกกล่าวถึง 1,317 ครั้งในขณะที่ “พระเยซู (*Iēsus*)” ถูกกล่าวถึงเพียง 917 ครั้งและ “พระคริสต์” (*Christos*) ถูกกล่าวถึงเพียง 529 ครั้ง คำรวมว่า “พระเยซูคริสต์องค์ผู้เป็นเจ้า” (Lord Jesus Christ หรือ “พระเยซูคริสต์เจ้า”) มีปรากฏเพียง 63 ครั้ง นี่เห็นได้อย่างชัดเจนว่า “พระเจ้า” (*theos*) เป็นศูนย์กลางในพระคัมภีร์ใหม่ (เราจะไม่ให้ความสนใจ “องค์ผู้เป็นเจ้า” หรือ “*kurios*” ในตอนนี้เพราะคำนี้อาจหมายถึงพระเจ้าหรืออาจหมายถึงพระคริสต์)

แม้ว่าที่จริงคำ “พระเจ้า” (*theos*) มีปรากฏบ่อยครั้งกว่าคำ “พระเยซู” (*Iēsus*) แต่ก็อาจไม่มีความหมายอะไรเลยกับคุณ เพราะในความคิดและพื้นหลังความเชื่อในตรีเอกานุภาพของคุณเชื่อว่า คำ “พระเจ้า” มีความหมายเหมือนกับคำ “พระเยซู” อยู่แล้ว แต่ในความเป็นจริงแล้วพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้ถือว่าพระเจ้ายกกับพระเยซูนั้นเหมือนกัน

บรรดานักวิชาการพระคัมภีร์ใหม่ต่างก็รู้กันมานานแล้วว่า ไม่มีที่ไหนเลยในพระคัมภีร์ใหม่ที่คำว่า “พระเจ้า” นำมาใช้กับพระเยซู และการเปรียบพระเยซูเหมือนกับพระเจ้านั้นทำได้จากพระคัมภีร์เพียงไม่กี่ข้อที่ยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่ ในพระคัมภีร์ใหม่พระเจ้าก็คือพระยาห์เวห์และไม่มีใครอื่นถึงอย่างนั้นคริสเตียนก็ไม่ได้้อธิษฐานกับพระยาห์เวห์และไม่รู้ว่าพระบิดาเป็นใครนอกเหนือจากว่าพระองค์คือพระบิดาของพระเยซู ในแวดวงศาสนศาสตร์จะถือว่า “พระยาห์เวห์” เป็นแนวคิดศาสนศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิมจึงให้ความสนใจน้อยต่อพระยาห์เวห์ว่า ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ผู้ทรงเข้าใกล้ประชากรของพระองค์เสมอ คริสเตียนส่วนมากไม่รู้ชื่อพระยาห์เวห์แม้ชื่อนี้จะถูกกล่าวถึงหลายพันครั้ง เช่น “ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มออกพระนามพระยาห์เวห์”¹² (ปฐมกาล 4:26) เนื่องจาก

¹² ปฐมกาล 4:26 แล้วเสทก็มีบุตรคนหนึ่งเรียกชื่อว่า เอโนช ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มออกพระนามพระยาห์เวห์ (ฉบับมาตรฐาน 2011)

พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษส่วนใหญ่แปล “พระยาห์เวห์” ตรงนี้เป็น “องค์ผู้เป็นเจ้าของ” (Lord) จึงทำให้คริสเตียนบางคนอาจสับสนอย่างมาก โดยคิดว่าคนได้ออกพระนามพระเยซูตั้งแต่สมัยปฐมกาลแล้ว! นั่นคือความสับสนของเรา

ผมหวังว่าถ้าเราใช้คำว่า “พระบิดา” คำนี้จะหมายถึงพระยาห์เวห์ เพราะถ้าไม่ได้หมายถึงพระยาห์เวห์ก็จะหมายความว่านั่นไม่ใช่พระเจ้าของพระคัมภีร์ ถ้าเป็นเช่นนั้นเราก็น่าจะกำลังอิจฉากับพระเจ้าอื่นที่เราไม่ทราบชื่อ แต่ถ้าคุณคิดว่าพระบิดาคือพระยาห์เวห์คุณก็อยู่ในทางที่ถูกแล้วเพราะพระคัมภีร์เดิมพูดถึงพระยาห์เวห์เกือบ 7,000 ครั้ง พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของพระคัมภีร์และเป็นชื่อที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่อิมเสส

ได้มีการแปลพระคัมภีร์ใหม่จากภาษากรีกมาเป็นภาษาฮีบรูโดยนักวิชาการชาวฮีบรู และที่สำคัญคือในการแปลนี้ยังคงชื่อ “พระยาห์เวห์” ไว้ ตัวอย่างหนึ่งที่มีให้เห็นคือ *พระคัมภีร์ใหม่ภาษาฮีบรูฉบับซัลคินสัน-กินส์เบิร์ก*¹³ ซึ่งอ้างถึง “พระยาห์เวห์” 207 ครั้ง ที่จริงนี้เป็นตัวเลขที่น้อยมากเพราะมีหลายกรณีที่ควรจะแปลเป็น “พระยาห์เวห์” แต่ก็กลับใช้คำ “ฮาโดนาย (องค์ผู้เป็นเจ้าของ)” แทน นอกจากนี้คำว่า “เอลอฮิม” (elohim, พระเจ้า) มีปรากฏเพียง 591 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ฉบับภาษาฮีบรู ในขณะที่คำว่า “เท-ออส” (theos, พระเจ้า) มีปรากฏ 1,317 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ฉบับภาษากรีก ซึ่งหมายความว่า มีคำว่า “เท-ออส” ประมาณ 700 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ฉบับภาษาฮีบรูไม่ได้แปลเป็น “เอลอฮิม”

อย่างไรก็ตามฉบับแปลภาษาฮีบรูตระหนักดีว่าในจำนวน 207 ครั้งนี้ “พระยาห์เวห์” เป็นคำแปลที่เหมาะสม ดังนั้นจึงมี “พระยาห์เวห์” ปรากฏอยู่เป็นอย่างมากในพระคัมภีร์ใหม่และเราก็ไม่สามารถจะกำจัดพระองค์ออกไปได้แม้ว่าเราอยากจะทำก็ตาม

เกิดอะไรขึ้นกับพระเจ้าที่สถิตอยู่ไกล?

ความคิดแบบกรีกมีอิทธิพลอย่างผิด ๆ กับแนวคิดของพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเจ้า และนี่เป็นสิ่งที่คริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ได้ตระหนักถึง เหตุผลก็คือว่าคริสเตียนส่วนใหญ่เป็นคนต่างชาติและดังนั้นจึงเปิดรับวิถีคิดในแบบกรีก ตัวอย่างหนึ่งที่เด่นชัดจากอิทธิพลของกรีกที่มีต่อความคิดของคริสเตียนจะเห็นได้จากการที่เรามองเรื่องการสถิตอยู่ไกลโพ้นและการสถิตอยู่ใกล้ของพระเจ้า

¹³ Salkinson-Ginsburg Hebrew New Testament

ในแนวคิดแบบกรีกเรื่องการสถิตอยู่ไกลโพ้นของพระเจ้านั้นคือ พระเจ้าสถิตอยู่สูงเหนือสิ่งอื่นใด พระองค์อยู่สูงกว่าสวรรค์ชั้นฟ้าที่ห่างไกลจากโลกมนุษย์มาก พระองค์ทรงอยู่ห่างไกลจากชีวิตของมนุษย์และความคิดของมนุษย์ เพราะพระองค์ทรงบริสุทธิ์เกินไปสำหรับสิ่งทางโลก เมื่อเทียบความบริสุทธิ์กับการสถิตอยู่ห่างไกล เราจึงคิดว่าพระเจ้าที่บริสุทธิ์คงจะไม่เอาตัวพระองค์เองมาพัวพันกับเรื่องทางโลก แต่จะทรงเกี่ยวข้องกับเรื่องทางโลกจากระยะไกลในลักษณะที่เหมาะสมกับความสูงส่งและความยิ่งใหญ่ของพระองค์เหนือฟ้าสวรรค์

คริสเตียนจำนวนมากเห็นว่า แนวคิดที่พระเจ้าสถิตอยู่ห่างไกลนั้นได้บรรเลงโดยองค์พระเยซู นั้นเป็นเพราะพระเยซูสถิตอยู่ใกล้ ไม่ได้อยู่ห่างไกล พระองค์ทรงสภาพมนุษย์ ทรงใช้ชีวิตอยู่กับเรา และเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ นั่นก็คือเหตุผลที่เรารักและชื่นชมพระเยซู เพลง “พระเยซูทรงอยู่ใกล้” เป็นเพลงที่เราเคยร้องในสมัยที่ผมเรียนอยู่ที่สถาบันพระคัมภีร์ พระเยซูทรงอยู่ใกล้ พระเจ้าทรงอยู่ใกล้ เราอธิษฐานกับพระเยซูผู้ทรงอยู่ใกล้ ไม่ได้อธิษฐานกับพระเจ้าที่ทรงอยู่ไกล

ดังนั้นเอง ความคิดของเราเกี่ยวกับพระเจ้าจึงบิดเบือนไป จนเรามองไม่เห็นหลักฐานมากมายในพระคัมภีร์ที่ว่าแท้จริงแล้วพระยาห์เวห์ทรงอยู่ใกล้มาก เราคงต้องประหลาดใจอย่างมากที่พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ห่างไกลตามความเข้าใจในปรัชญากรีก แต่ทรงอยู่ใกล้เรามาก

ให้เราเริ่มต้นจากปฐมกาลเพื่อดูว่าพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกลและปลีกตัวจากมนุษย์ดังที่คนจำนวนมากคิดว่าพระองค์เป็นเช่นนั้นหรือไม่ ปฐมกาล 1:27 กล่าวไว้ว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระองค์ พระเจ้าทรงทำเช่นนี้ด้วยความตั้งพระทัยชัดเจนที่จะติดต่อกับมนุษย์ หลังจากทรงสร้างอาดัมกับเอวา สิ่งแรกที่พระเจ้าทรงทำก็คือ “ทรงอวยพรพวกเขา” (ปฐมกาล 1:28) พระเจ้าทรงใส่พระทัยในความเป็นอยู่ของมนุษย์อย่างแท้จริง ซึ่งต่างกับพระเจ้าที่อยู่ห่างไกลตามความคิดของกรีก

พระเจ้าทรงใส่พระทัยอาดัมและเอวาจนถึงขนาดที่ทรงพูดคุยกับพวกเขา ในข้อ 29 บอกเราว่า “พระเจ้าตรัส”¹⁴ กับพวกเขาว่าให้พวกเขากินธัญพืชที่มีเมล็ดและผลจากต้นไม้ผลได้

ในปฐมกาล 2:7 เราเห็นอย่างเด่นชัดว่าพระเจ้าทรงใส่พระทัยมนุษย์ ในที่นี้ต้นฉบับภาษาฮีบรูมีการรวมคำว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้า” (พระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษใช้คำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้าของพระเจ้า” หรือ “LORD God”) เพื่อระบุว่าพระเจ้าทรงเป็นพระยาห์เวห์ที่ตรงข้ามกับบรรดาพระต่างชาติ ข้อนี้

¹⁴ ปฐมกาล 1:29 พระเจ้าตรัสว่า “ดูนี้ เราให้ธัญพืชที่มีเมล็ดทุกชนิด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดิน และต้นไม้ผลทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้าเป็นอาหารของเจ้า”

จึงอ่านว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้า ทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีจากพื้นดิน และทรงระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิตอยู่”¹⁵

จงสังเกตคำสำคัญว่า “ปั้น” การที่จะ “ปั้น” อะไรสักอย่างนั้น หมายถึงการทำให้สิ่งนั้นเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา คำฮีบรูว่า “ปั้น” เป็นคำที่ใช้กับช่างปั้นที่ปั้นบางสิ่งบางอย่างจากดินเหนียว

พระเจ้าทรงสามารถจะตรัสสั่งที่จะสร้างมนุษย์ในเวลาแค่เสี้ยววินาทีแล้วก็มีมนุษย์ที่เป็นรูปเป็นร่างอย่างสมบูรณ์ยืนอยู่ตรงหน้าพระองค์ได้ แต่พระเจ้ากลับทรงเอาดินเหนียวหรือดินโคลนมาปั้นด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง มนุษย์จึงเป็นรูปเป็นร่างขึ้นจากนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ และถ้าเราพลาดประเด็นนี้ไป คำว่า “ปั้น” ก็พูดซ้ำอีกในปฐมกาล 2:8 ว่า “พระยาห์เวห์ทรงกำหนดให้มนุษย์ที่พระองค์ทรงปั้น” อยู่ในสวนเอเดน

หนังสือปฐมกาลได้กล่าวโดยทั่วไปก่อนหน้านี้ว่า “พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์” แต่ตอนนี้ปฐมกาลกล่าวอย่างเจาะจงว่าพระเจ้า “ทรงปั้นมนุษย์” พระยาห์เวห์ทรงหยิบโคลนแล้วทรงบรรจุปั้นจุ่มดวงตา และหูของมนุษย์ด้วยฝีมืออันเยี่ยมยอด ทุก ๆ ส่วนในร่างกายของมนุษย์ถูกปั้นแต่งด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาดัมได้ถูกปั้นขึ้น และเราก็ถูกปั้นขึ้นในอาดัม ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

ไม่มีคำใดในพระคัมภีร์ที่พูดเกินไป และคำว่า “ปั้น” เป็นคำที่ตั้งใจเลือก พระเจ้าทรงปั้นเราซึ่งหมายความว่า แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของเราไม่ได้อยู่ดี ๆ ก็เกิดขึ้นเอง พระเยซูตรัสว่า “ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น” (มัทธิว 10:30) พระเจ้าทรงให้ความสำคัญกับผมของเราเพราะพระองค์ทรงเป็นผู้สร้างมันทุกเส้น ทราบไหมว่ามีผมกี่เส้นที่ร่วงหลุดไปเมื่อเราหวีผมของเรา? แต่พระยาห์เวห์ทรงใส่พระทัยกับผมของเราโดยที่เราเองไม่ได้ใส่ใจว่ามันจะร่วงลงพื้นไปกี่เส้น!

นี่ไม่ใช่ความห่างเหินและอยู่ห่างไกลเลย พระยาห์เวห์ทรงใส่พระทัยมนุษย์ เพราะพระองค์ได้ทรงใช้เวลาในการปั้นมนุษย์ให้ซับซ้อนยิ่งกว่างานปั้นใด ๆ ด้วยดินที่ช่างปั้นทำขึ้น

เมื่อไม่นานมานี้ผมได้ดูสารคดีจากสถานีโทรทัศน์ของจีนเกี่ยวกับช่างฝีมือใกล้เมืองกว่างโจว ที่แกะสลักงาช้างได้อย่างสลับซับซ้อน งานศิลป์ที่ประณีตของพวกเขางดงามและน่าประทับใจ และงานแกะสลักชิ้นหนึ่งโดยปกติแล้วจะใช้เวลานานหลายสัปดาห์หรือเป็นเดือน

งานแกะสลักบางชิ้นที่ซับซ้อนยิ่งกว่าก็เป็นชุดของลูกบอลงาช้าง ที่มีลูกบอลแกะสลักซ้อนกันอยู่ข้างในอีกลูกหนึ่ง ชุดส่วนใหญ่จะมีลูกบอลแกะสลักซ้อนกันสามหรือสี่หรือห้าลูก แต่มีคนเคยทำได้

¹⁵ ฉบับมาตรฐาน 2011

สูงสุดที่ซ้อนกันถึง 34 ลูก ลูกหนึ่งอยู่ข้างในอีกลูกหนึ่ง คุณนึกภาพออกไหมถึงระดับฝีมือและการทุ่มเทอย่างหนักให้กับงานชิ้นนี้?

ช่างฝีมือชาวญี่ปุ่นพยายามจะทำให้ดียิ่งกว่าช่างชาวจีนโดยจะซ้อนลูกบอลให้ได้ถึง 24 ลูก เมื่อนับตามจำนวนลูกบอลที่ซ้อนกัน พวกเขาถือเอาชนะช่างชาวจีนได้ในงานระดับนานาชาติ แต่ช่างศิลป์ของจีนให้ความเห็นว่า “ก่อนจะประกาศผู้ชนะ ขอให้นำผลงานแกะสลักของช่างญี่ปุ่นไปแช่น้ำร้อนก่อน” เมื่อพวกเขาเอาลูกบอลแกะสลักไปแช่น้ำร้อน ลูกบอลที่แกะสลักทั้งหมดก็หลุดออกมาเป็นชิ้นๆ เพราะงานศิลป์ที่ช่างญี่ปุ่นทำนั้นไม่ได้แกะสลักออกมาเป็นลูก แต่ใช้กาวติดเข้าด้วยกัน ส่วนงานศิลป์ของชาวจีนนั้น เมื่อแช่น้ำร้อนก็ไม่หลุดออกจากกันและได้รับรางวัลเหรียญทอง

ประเด็นของผมนี่คือ การปั้นให้เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาจะต้องใช้เวลาและความคิด พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าพระเจ้าทรงใช้เวลานานเท่าใดในการปั้นมนุษย์ แต่ถ้าเราพิจารณาถึงร่างกายมนุษย์ เราจะสามารถจินตนาการได้ว่าการสร้างรายละเอียดต่างๆที่ซับซ้อนนั้นจะต้องใช้เวลาานเท่าใด เราเป็นผลงานที่ยอดเยี่ยมของพระเจ้า! ถ้าพระเจ้าไม่ทรงใส่พระทัยในเรา พระองค์ก็คงจะไม่ใช้เวลามาปั้นเรา พระองค์สามารถจะตรัสให้มนุษย์เกิดขึ้นได้ในพริบตาด้วยคำตรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ แต่นั่นจะไม่สอดคล้องกับความหมายของคำว่า “ปั้น”

หลังจากที่ทรงสร้างมนุษย์แล้ว พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงแสดงความห่วงใยของพระองค์ต่อเขา โดยตรัสกับเขาเกี่ยวกับต้นไม้ในสวน (ปฐมกาล 2:16)¹⁶

เราจะเห็นความรักความเอาใจใส่ของพระเจ้าอีกครั้งในปฐมกาล 3:8 ที่กล่าวว่า พระยาห์เวห์พระเจ้ากำลังเสด็จดำเนินอยู่ในสวนช่วงยามเย็น¹⁷ พระเจ้าจะมาเดินในสวนทำไมในเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์ก็ได้อยู่แล้ว? คำตอบที่สมเหตุสมผลก็คือ พระองค์เสด็จมาเพื่อจะติดต่อกับมนุษย์ พระเจ้าทรงอยู่ห่างไกลจริงแต่ไม่ได้ทรงห่างไกลตั้งแต่แรก ความจริงแล้วการอยู่ห่างไกลของพระองค์เกิดขึ้นภายหลังในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์เดิม การติดต่อกับมนุษย์ของพระองค์นั้นได้เริ่มต้นด้วยการสถิตอยู่ใกล้ของพระองค์ ไม่ใช่ด้วยการอยู่ห่างไกลของพระองค์

หลังจากอาดัมและเอวาทำบาป พวกเขาก็รู้ตัวว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ จึงเอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายไว้ แล้วพวกเขาก็ได้ยินเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าทรงดำเนินอยู่ในสวน

¹⁶ ปฐมกาล 2:16 พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ” (ฉบับมาตรฐาน 2011)

¹⁷ ปฐมกาล 3:8 เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระยาห์เวห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน ชายนั้นกับภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวน ให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า (ฉบับมาตรฐาน 2011)

ให้เราหยุดสักครู่และอ่านพระคัมภีร์แบบสนใจในรายละเอียด มีอะไรที่น่าทึ่งเกี่ยวกับเสียงเดินของพระเจ้าในสวนหรือ? มีสิ ก็เพราะว่าตามความคิดของเราแล้ว พระเจ้าที่ทรงอยู่ห่างไกล ผู้ที่เบาเหมือนอากาศและครองผืนฟ้า เมื่อพระองค์ทรงดำเนินก็ไม่น่าจะมีเสียง พระองค์สามารถล่องลอยได้เหมือนวิญญาณ แต่พระองค์ทรงเลือกที่จะดำเนินบนพื้นดินในลักษณะที่ได้ยินเป็นเสียงเคลื่อนไหวของพุ่มไม้ใบหญ้า แม้แต่ผมที่ใส่รองเท้าพื้นยาง ผมก็สามารถเดินไปหาใคร ๆ โดยที่คนนั้นไม่ได้ยินเสียงเดินของผมเลย

อาดัมกับเอวาได้ยินเสียงของพระยาห์เวห์เสด็จดำเนินอยู่ในสวน แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะพระเจ้าไม่มีพระประสงค์ที่จะแอบดูพวกเขา พวกเขาจึงได้ยินเสียงใบไม้หรือเสียงใบหญ้าไหวจริง ๆ ขณะที่พระยาห์เวห์กำลังทรงดำเนินอยู่

อาดัมกับเอวาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเจ้าทันที ถ้าพระเจ้าจะทรงแอบดูพวกเขา พวกเขาก็คงไม่มีโอกาสจะแอบพระองค์พ้นได้เลย แน่ทีเดียวที่พระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ทุกสิ่ง ย่อมทรงรู้อย่างแน่นอนว่าพวกเขาแอบอยู่ตรงไหน ใครเล่าจะสามารถเล่นซ่อนหากับพระองค์ได้? แต่พระองค์ก็ได้เสด็จมาหาเหมือนบิดาที่รักใคร่และร้องเรียกหาพวกเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน?”

ใครจะสามารถซ่อนตัวให้พ้นจากพระเจ้าผู้สถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งได้หรือ? อาดัมและเอวาคิดว่าพวกเขาสามารถจะซ่อนตัวพ้นจากพระพักตร์ของพระองค์ได้ แต่สดุดี 139:7-9¹⁸ กล่าวว่า ไม่มีใครจะหนีไปไหนให้พ้นจากพระพักตร์ของพระเจ้าได้ แม้ว่าจะขึ้นไปยังสวรรค์หรือจะลงไปแดนคนตายหรือหลบซ่อนอยู่สุดขอบทะเล แต่ถึงอย่างนั้นอาดัมและเอวาก็ได้พยายามซ่อนตัวให้พ้นจากพระพักตร์ของพระเจ้า ที่คนเรามักจะทำกันหลังจากได้ทำบาป

ในกรณีที่เราพลาดข้อความเกี่ยวกับการได้ยินเสียงของพระเจ้า อาดัมเองก็พูดว่า “ข้าพระองค์ได้ยินเสียงของพระองค์ในสวน” (ข้อ 10)¹⁹ ทำไมพระเจ้าจึงทรงส่งเสียงให้ได้ยินเมื่อทรงดำเนินอยู่ในสวน? เพราะเหตุว่าพระเจ้าทรงอยู่ห่างไกล ฉะนั้นในปัจจุบันเราจึงถูกบอกให้ตีความตรงนี้ให้เป็นการเปรียบเทียบ ไม่ใช่ตรงตัวตามคำ แต่ทำไมเราถึงยอมรับตามที่เขียนไว้ตรงนี้อ่างชัดเจน ๆ ไม่ได้?

ประการต่อมา เราอ่านพบว่าพระยาห์เวห์ได้ทรงปลุกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดน (ปฐมกาล 2:8)²⁰ ทรงทำงานของชาวสวนและชาวนา หลังจากที่พระองค์ทรงปั้นมนุษย์แล้ว พระเจ้าก็ทรงปลุกสวนที่

¹⁸ สดุดี 139:7-9 ⁷ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญาณของพระองค์ได้? หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์? ⁸ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ก็สถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในแดนคนตาย พระองค์ทรงอยู่ที่นั่น ⁹ถ้าข้าพระองค์จะบินไปไกลถึงที่ตะวันออก หรือถ้าข้าพระองค์อาศัยอยู่สุดขอบทะเลตะวันตก

¹⁹ ปฐมกาล 3:10 “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวนก็กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ จึงได้ซ่อนตัวเสีย”

²⁰ ปฐมกาล 2:8 พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปลุกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดน และทรงกำหนดให้มนุษย์ที่พระองค์ทรงปั้นอยู่ที่นั่น

สวยงามน่าอยู่ให้เขา พระองค์ทรงออกแบบสวน ทรงปลูกสวน แล้วทรงให้มนุษย์ที่พระองค์ทรงปั้นไว้ ได้อาศัยอยู่ในสวนนั้น

ถัดมาในปฐมกาลบทที่ 4 เป็นเรื่องราวที่เรารู้จักกันดีของคาอินกับอาเบลลูก ๆ ของอาดัมกับเอวา เมื่อผมกลับมาอ่านบทนี้อีกครั้ง แต่ครั้งนี้อ่านโดยไม่มีความคิดในเชิงศาสนา ศาสตร์ ผมจึงเริ่มเห็น บางอย่างในพระคัมภีร์ตอนที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

คาอินฆ่าอาเบลด้วยความอิจฉาเพราะของถวายของอาเบลพระเจ้าทรงยอมรับ แต่ของถวายของ เขาไม่ทรงยอมรับ แต่แม้ก่อนจะมีการฆ่ากัน พระยาห์เวห์ก็ได้ตรัสกับคาอินแล้วว่า “ทำไมเจ้าโกรธ? ทำไมหน้าเจ้าบูดบึ้ง?” (ปฐมกาล 4:6) พระองค์จึงทรงเตือนคาอินว่าถ้าเขาทำสิ่งที่ถูก เขาก็จะได้รับการยอมรับ แต่ถ้าเขาทำสิ่งที่ไม่ถูก บาปก็รอตะครุบเขาอยู่ ต่อมาคาอินพาอาเบลออกไปกลางทุ่งที่เขาคิดว่าคงไม่มีใครมองอยู่และลงมือฆ่าอาเบล

แต่แม้หลังจากที่คาอินได้ฆ่าน้องชายของเขาแล้ว พระยาห์เวห์ก็ยังตรัสกับเขาต่อไปว่า “อาเบล น้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน?” คาอินตอบว่า “ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องหรือ?”

สิ่งที่น่าแปลกใจยิ่งกว่านั้นก็คือ การที่พระเจ้าทรงปกป้องคาอินเพื่อไม่ให้ใครมาทำร้ายหรือฆ่า เขา ทำไมพระเจ้าจึงทำอย่างนั้นกับผู้ฆ่าคน? ในเวลาต่อมาบทบัญญัติได้กำหนดโทษถึงตายไม่ใช่ หรือกับผู้ฆ่าคนตามหลักของการ “ให้ชีวิตแทนชีวิต” (เฉลยธรรมบัญญัติ 19:21) แต่พระยาห์เวห์ ได้ทรงปกป้องคาอินไม่ให้ใครมาทำร้ายเขา โดยทำเครื่องหมายไว้ที่ตัวเขาและตรัสว่า “ใครที่ฆ่าคาอิน จะมีโทษเจ็ดเท่า” (ปฐมกาล 4:15) การปกป้องเช่นนี้กับผู้ฆ่าคน อาจดูไม่เป็นธรรมสำหรับเรา แต่ ก็ทำให้เรานึกถึงพระเยซู ที่ทรงเป็นเพื่อนกับคนบาปและคนเก็บภาษี

คาอินโกรธที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธของถวายของเขา ซึ่งเท่ากับว่าปฏิเสธตัวคาอินเอง คาอิน เสียใจกับเรื่องนี้อย่างมากจนถึงกับฆ่าอาเบล คุณจะเสียใจไหมถ้าพระเจ้าปฏิเสธคุณ? คุณอาจจะ เสียใจหรือไม่เสียใจ คนทั่วไปไม่สนใจด้วยซ้ำว่าพระเจ้าจะทรงคิดอย่างไรกับเขา แต่คาอินเสียใจ มากที่พระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธเขาและเขารับไม่ได้ อะไรทำให้เขาตอบสนองรุนแรงถึงขนาดนั้นหรือ? คำตอบมีเพียงอย่างเดียวคือ คาอินรักพระยาห์เวห์ มันเป็นเรื่องที่เข้าใจมากเมื่อถูกคนที่คุณรักปฏิเสธ ถ้าถูกคนที่เกลียดคุณปฏิเสธคุณ คุณก็คงไม่สนใจเรื่องนี้และปฏิเสธเขากลับ

บางคนฆ่าตัวตายหรือฆ่าคนอื่นตายเนื่องมาจากถูกปฏิเสธ เพราะความรักที่รุนแรงจะก่อให้เกิด ความอิจฉาอย่างรุนแรง คาอินฆ่าอาเบลเพราะเขาต้องการความรักและการยอมรับจากพระเจ้าอย่างมาก เรื่องแบบนี้ยังคงเกิดขึ้นจนถึงทุกวันนี้ที่ผู้ชายฆ่าคู่แข่งเพื่อแย่งชิงความรักจากหญิงสาว

ผมไม่เห็นเหตุผลที่พระเจ้าทรงไว้ชีวิตและปกป้องคาอินนอกเสียจากว่า พระเจ้าทรงรู้ว่าคาอินรักพระองค์ (แม้ว่าจะในทางที่ผิดก็ตาม) ไม่เช่นนั้นคาอินคงต้องได้รับโทษถึงตายเนื่องจากการความเลวร้ายของเขา แต่พระเจ้าทรงปกป้องคาอินถึงขนาดที่ใครฆ่าเขาก็จะมีโทษถึงเจ็ดเท่า

หลังจากที่อาดัมและเอวาทำบาป พระเจ้าก็ไม่ได้ให้พวกเขาตายเช่นกัน แต่พระองค์ไม่ได้บอกพวกเขาหรือว่า วันใดที่พวกเขากินผลจากต้นไม้ต้องห้ามนี้พวกเขาจะต้องตาย? ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงไว้ชีวิตของพวกเขาและ “พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงทำเสื้อผ้าด้วยหนังสัตว์ให้อาดัมและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย” (ปฐมกาล 3:21)

การได้หนังสัตว์มานั้นคุณจะต้องฆ่ามันและมันก็ต้องเลือดตก พระยาห์เวห์ทรงทำหน้าที่ของปุโรหิตในการฆ่าสัตว์ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง แล้วก็ทรงทำหน้าที่ของช่างตัดเสื้อในการเตรียมเสื้อผ้าจากหนังสัตว์มาปกปิดให้อาดัมกับเอวา คำว่า “ปกปิด” ในพระคัมภีร์เดิมภาษาฮีบรูนั้นเป็นคำที่หมายถึง “การลบลมทิน” หรือ “ลบลมทินให้” พระยาห์เวห์ทรงทำเสื้อหนังสัตว์ปกปิดให้อาดัมกับเอวา ทรงลบลมทินบาปของพวกเขาด้วยเลือดของสัตว์

เรามักจะคิดว่าพระเจ้าทรงอยู่ห่างและอยู่ไกลเกิน ดังนั้นเราจึงไม่รู้ว่าจะตีความพระคัมภีร์ตอนที่นำแปลกใจเหล่านี้อย่างไร ในความคิดของเรานั้น พระเจ้าคงจะไม่ใส่ใจพระทัยถึงการจะฆ่าสัตว์สักตัว แต่ถ้าคุณไม่ฆ่าสัตว์แล้วคุณจะทำอย่างไร? มีวิธีไหนไหมที่จะถลกหนังสัตว์โดยไม่ต้องฆ่าสัตว์? ในการหลั่งเลือดของสัตว์นั้น พระยาห์เวห์กำลังทรงทำสิ่งที่ปุโรหิตจากเผ่าเลวีจะทำต่อมาในรูปแบบของการถวายเครื่องบูชา นั่นคือการฆ่าสัตว์และทำการลบลมทินบาปของคนทั้งหลายหรือปกปิดด้วยเลือดของเครื่องบูชา ระบบของการถวายบูชาในพระคัมภีร์เดิมนั้นไม่ได้อยู่ที่ใด ๆ ก็มีขึ้นแต่ได้กระทำล่วงหน้าแล้วในปฐมกาลในรูปแบบ

นี่ไม่ได้ทำให้คุณน้ำตาตกหรือ เมื่อเห็นอาดัมและเอวาผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงปั้นด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์และทรงปลูกสวนให้อยู่ที่นั่น ออกไปทำบาป? พระเจ้าน่าจะทรงทำลายพวกเขาด้วยพระพิโรธ แต่พระองค์ทรงปกปิด²¹ความบาปของพวกเขาแทน พระเมตตาที่พระเจ้าทรงสำแดงกับคาอินด้วยการปกปิดให้เขาและปกป้องเขานั้นไม่ใช่เรื่องใหม่ ก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระคุณอันใหญ่หลวงกับพ่อแม่ของคาอิน แต่แน่นอนว่า พระเจ้าไม่สามารถปล่อยให้อาดัมกับเอวาอยู่ในสวนนั้นต่อไปได้ พวกเขาต้องเผชิญกับผลที่ตามมาอย่างหนักจากความบาปของพวกเขา พวกเขาถูกขับออกจากสวน แต่พวกเขาก็เดินออกจากสวนเอเดนโดยมีเสื้อปกปิดกายที่พระยาห์เวห์ทรงทำให้พวกเขาสวมใส่ เพราะทุกครั้งที่พวกเขามองเสื้อที่พวกเขาสวมใส่ พวกเขาก็จะจำไปจนตลอด

²¹ ความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานมีสองความหมาย ความหมายในที่นี้คือ ปิดไว้หรือกำบังไว้ ซึ่งต่างกับความหมายที่หมายถึงปกปิดไม่ให้รู้หรือปิดไว้เป็นความลับ (ผู้แปล)

ชีวิตว่า “เราไม่ได้ตายในวันนั้นที่เราทำบาป ก็เพราะพระยาห์เวห์ทรงยกโทษให้เรา พระองค์ทรงหลั่งเลือดของสัตว์และทรงปกปิดกายเราด้วยหนังของพวกมัน”

คุณยังคิดอยู่ไหมว่า พระยาห์เวห์ทรงอยู่ห่างไกลมากในสวรรค์อันไกลไกลในขณะที่พระเยซูทรงอยู่ใกล้มาก? อันที่จริงความรักต่อคนบาปมีมาตั้งแต่ปฐมกาล ก่อนพันธกิจของพระเยซูในโลกนี้เสียอีก เราจำเป็นต้องมีความคิดอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ ที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้มากและได้ทรงจัดเตรียมหนทางที่จะปกปิดความบาปของเรา

พระยาห์เวห์ทรงปฏิบัติต่อโนอาห์ อับราฮัม และโมเสส

ปฐมกาลบทที่ 6 เป็นบันทึกที่น่าเศร้าเกี่ยวกับความบาปและความชั่วช้าของมวลมนุษย์ แต่ก็มีคนหนึ่งชื่อโนอาห์ที่พระยาห์เวห์ยังสามารถสื่อสารด้วยได้ พระยาห์เวห์ยังคงสื่อสารกับประชากรแต่กับเฉพาะผู้ที่เปิดรับพระองค์เท่านั้น คือกับผู้มีหูที่ฟังพระองค์ และผู้ที่ใจของเขาดีพร้อมต่อพระองค์ ใจของโนอาห์ดีพร้อมต่อพระเจ้า ดังนั้นจึงมีคำเขียนไว้ว่า “โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์” (ปฐมกาล 6:8) พระยาห์เวห์ตรัสกับโนอาห์หลายครั้ง อันที่จริงมีมากกว่า 30 ข้อที่พระยาห์เวห์ตรัสกับโนอาห์

จากนั้นก็เกิดน้ำท่วมที่กวาดเอาความชั่วช้าออกไปจากพื้นแผ่นดินโลก พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงเมตตา แต่ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ด้วย พระองค์ทรงอภัยความผิดบาป แต่ก็มีระดับของความบาปที่อยู่ในภาวะเกินกว่าจะเยียวยา เมื่อมนุษย์มาถึงจุดนั้น พระยาห์เวห์ทรงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะทำการพิพากษาโทษพวกเขา แต่แม้ในการพิพากษา พระองค์ก็ทรงแสดงพระเมตตา กับโนอาห์และครอบครัวของเขา

เมื่อนึกถึงเรื่องราวของเรือโนอาห์ที่เรียนในชั้นรวีวารศึกษา เราอาจมองข้ามรายละเอียดที่สำคัญไป โนอาห์กับบรรดาสัตว์ต่างๆเข้าไปในเรือและหลบภัยจากน้ำท่วม จากนั้นปฐมกาล 7:16 ก็กล่าวว่า “บรรดาสัตว์ที่เข้าไปนั้น มีทั้งบรรดาสัตว์ผู้และตัวเมียทุกชนิด ต่างเข้าไปตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาโนอาห์ แล้วพระยาห์เวห์ทรงปิดประตูให้ท่าน”

ทรงปิดประตูเรือหรือ? หลังจากที่โนอาห์เข้าไปในเรือแล้ว ใครหรือเป็นผู้ที่ปิดประตูเรือถ้าไม่ใช่พระยาห์เวห์เอง? โนอาห์น่าจะเป็นผู้ปิดประตูเอง แต่กลับเป็นพระเจ้าที่ทรงดูความเรียบร้อยเป็นคนสุดท้าย เหมือนพ่อที่รอสั่งลูก ๆ ของเขาเมื่อกำลังจะไปโรงเรียน พระยาห์เวห์ทรงปิดประตูตามหลังพวกเขาเพราะพระองค์ทรงห่วงใยความปลอดภัยของทุกคนที่อยู่ข้างใน พระองค์ต้องแน่ใจ

ว่าน้ำจะไม่เข้าไปในเรือและทำให้ทุกคนที่อยู่ข้างในจมน้ำตาย เหมือนกับพ่อที่จะเป็นคนปิดประตูและ ล้อครดเพื่อความปลอดภัยของลูก ๆ ของเขา มีบางสิ่งที่น่ารักเกี่ยวกับวิธีที่พระยาห์เวห์ทรงทำสิ่งต่าง ๆ

เมื่อเราอ่านปฐมกาลต่อไป เราจะเจออีกคนหนึ่งคืออับราฮัมผู้ที่พระเจ้าตรัสด้วย แน่แน่นอนว่าเรากำลังข้ามเรื่องของเอโนคที่เดินกับพระเจ้าไม่ใช่แค่ปีสองสามปี แต่เป็นเวลาสามร้อยปี (ปฐมกาล 5:22) นี่จึงไม่น่าแปลกใจที่เอโนคถูกรับขึ้นไปหาพระยาห์เวห์

อับราฮัมเป็นคนที่พระเจ้าทรงเรียกว่า “อับราฮัมสหายของเรา” (อิสยาห์ 41:8) และยากอบก็เรียกเขาว่า “สหายของพระเจ้า” (ยากอบ 2:23) พระเจ้าทรงต้องการให้คุณและผมเป็นสหายของพระองค์ไม่ใช่เพราะพระองค์ต้องการเราให้เป็นสหายของพระองค์ แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงรักเรา และพระเจ้าก็พบสหายแท้ในอับราฮัม

ปฐมกาล 18 มีเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับวิธีที่อับราฮัมพูดคุยกับพระเจ้า อับราฮัมกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ของเขาในวันที่อากาศร้อนจัด เขาเห็นชายสามคนกำลังเดินเข้ามาหาเขา เขาจึงวิ่งออกไปต้อนรับพวกเขา และก้มคำนับจนถึงพื้นเหมือนกับที่ชาวมุสลิมทำเวลาพวกเขาละหมาด และปรากฏว่าหนึ่งในนั้นก็คือพระยาห์เวห์

อับราฮัมรู้ในเวลาต่อมาว่า พระยาห์เวห์กำลังคิดจะทำลายเมืองโสโดมที่ชั่วช้า อับราฮัมจึงทูลพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์จะอย่างไรหากมีคนชอบธรรมห้าสิบคนอยู่ในเมืองนั้น? พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นจริง ๆ หรือ พระองค์จะไม่ทรงละเว้นเพราะเห็นแก่คนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในเมืองนั้นหรือ?” (ปฐมกาล 18:24) อับราฮัมจึงเริ่มต่อรองกับพระเจ้าว่า “ขอพระยาห์เวห์อย่าทรงพิโรธข้าพระองค์เลย แต่ว่าพระองค์จะไม่ทรงละเว้นเมืองโสโดมเพราะเห็นแก่คนชอบธรรม 50 คนหรือ?” “เราจะไม่ทำลายเพราะเห็นแก่ 50 คนนั้น” “แล้วหากมีคนชอบธรรม 45 คนล่ะ?” “เราจะไม่ทำลายเพราะเห็นแก่ 45 คนนั้น” นี่เหมือนกับการต่อรองราคาในตลาดเลย แต่พระยาห์เวห์ก็ทรงสำแดงความอดทนกับเขาอย่างแท้จริงที่ว่า “ขอพระยาห์เวห์อย่าทรงพิโรธข้าพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงละเว้นเมืองโสโดมเพราะเห็นแก่คนชอบธรรม 40 คนหรือ?” “เราจะไม่ทำลายเพราะเห็นแก่ 40 คนนั้น” ในที่สุดอับราฮัมก็ต่อรองลงไปเรื่อย ๆ จาก 50, เป็น 45, เป็น 40, เป็น 30, เป็น 20 และ 10

แต่อับราฮัมไม่กล้าต่อรองต่ำกว่าสิบ เมื่อคุณต่อรองราคาของในตลาดคุณจะต้องรู้ขีดจำกัดของคุณ หากมีใครขอคุณร้อยเหรียญคุณจะให้เขาแค่สองเหรียญไหม? อับราฮัมหยุดที่จำนวนสิบคนเพราะแน่ใจว่าทั้งเมืองโสโดมจะต้องมีคนชอบธรรมถึงสิบคน แต่แม้สิบคนก็ยังมีไม่ถึง ถ้าอับราฮัมต่อรองลงไปอีกก็จะไม่แตกต่างกัน ความจริงแล้วมีเพียงโลทเท่านั้น เรื่องราวในปฐมกาลไม่ได้บอกอะไรถึงภรรยาของโลทมากนัก มีเพียงว่าเธอได้กลายเป็นเสาเกลือ (ปฐมกาล 19:26) ในโสโดมทั้งเมืองมีคนชอบธรรมอยู่เพียงคนเดียว

ในการต่อรองกับพระยาห์เวห์นั้น อับราฮัมมีประสบการณ์โดยตรงกับความอดทนและความเมตตาของพระองค์ ทำไมเราจึงคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษาที่ฉุนเฉียว คอยแต่จ้องจะทำลายคนบาป? นักเทศน์บางคนถ่ายทอดความพิโรธของพระเจ้าด้วยการทุบธรรมาส์ดัง ๆ บอกว่า ถ้าคุณไม่กลับใจคุณก็จะตกนรกหมกไหม้ชั่วกัปชั่วกัลป์ แต่พระเจ้าแทบไม่ได้คิดที่จะทำให้เรากลัวเพราะพระองค์ชอบที่จะดึงดูดใจเราด้วยความรักของพระองค์

ในภาพความสัมพันธ์ของพระยาห์เวห์กับมนุษย์ที่เห็นทั้งหมดในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ เราจะเห็นว่าในกรณีของโลโดมนั้นมีคนชอบธรรมที่พระยาห์เวห์จะพุดคุยด้วยน้อยมาก จนแทบจะไม่มีเลย

จากนั้นก็มาถึงเรื่องของโมเสส และพระเจ้าตรัสกับเขาแบบหน้าต่อหน้า พระยาห์เวห์ทรงนำคนอิสราเอลประชากรของพระองค์ออกจากอียิปต์ผ่านทางโมเสส พระยาห์เวห์ไม่ได้เป็นพระเจ้าที่ห่างเหินและอยู่ห่างไกล พระองค์ทรงมีความสัมพันธ์อย่างเสมอต้นเสมอปลายกับคนอิสราเอล ในเวลากลางวันพระยาห์เวห์ทรงนำทางพวกเขาในถิ่นทุรกันดารด้วยเสาเมฆ และในเวลากลางคืนทรงนำพวกเขาด้วยเสาไฟเหมือนที่ผู้เลี้ยงแกะนำทางแกะของเขา นี่คือแรงบันดาลใจสำหรับสดุดี 23 ที่ “พระยาห์เวห์ทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจเลี้ยงแกะ”

ในเวลากลางวันเสาเมฆจะลอยขึ้นและแผ่ออกเหมือนดอกเห็ดเป็นร่มใหญ่บังแสงอาทิตย์อันแรงกล้าให้คนทั้งหลาย ใครที่เคยไปทะเลทรายชียนามาแล้วจะรู้ว่า แสงอาทิตย์ในทะเลทรายนั้มน่ากลัวแค่ไหน เมฆให้ร่มเงาและการปกป้องประชากรทั้งหลาย เป็นการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความรักและอุทยานภาพของพระยาห์เวห์ ในเวลากลางคืนเสาเมฆก็กลายเป็นเสาไฟที่ไม่ได้ให้แค่แสงสว่าง แต่ยังให้ความอบอุ่นกับผู้คนและฝูงสัตว์ท่ามกลางความหนาวเย็นในทะเลทราย

การจัดการเลี้ยงดูคนอิสราเอลสองล้านคนในทะเลทรายนั้มนั้นช่างเหลือเชื่อจริงๆ พระยาห์เวห์ประทานน้ำให้พวกเขากินทุกวัน แล้วน้ำล่ะ? น้ำเป็นสิ่งต้องการมากที่สุดในทะเลทราย พระยาห์เวห์ประทานน้ำให้พวกเขาดื่ม นี่เป็นเพียงหนึ่งในการอัศจรรย์มากมายที่ชาวอิสราเอลเห็นวันแล้ววันเล่าเป็นเวลาสี่สิบปี พระเจ้าน่าจะทำลายพวกเขาที่ผิดบาป กบฏ และอกตัญญูให้หมดไปจากโลก แต่กระนั้นพระองค์ก็ยังทรงเมตตาประทานอาหารและน้ำให้พวกเขา

สิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงทำในพระคัมภีร์เดิมนั้น ต่อมาพระองค์ได้ทรงทำผ่านทางพระเยซูในพระคัมภีร์ใหม่ การเลี้ยงคน 5,000 กับ 4,000 คนนั้นมุ่งหมายเพื่อให้ระลึกถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำเพื่อประชากรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร การเลี้ยงคน 5,000 กับ 4,000 คนนี้แม้ว่าจะทำในจำนวนที่น้อยกว่าการเลี้ยงคนสองล้านคนในถิ่นทุรกันดารมาก แต่ก็เป็นการเตือนใจคนทั้งหลายว่าตอนนี้พระเยซูกำลังทำสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทรงทำในพระคัมภีร์เดิม นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเยซูคือพระยาห์เวห์ แต่หมายความว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่ในพระเยซู และทรงทำงานผ่านทางพระองค์

พระเยซูทรงเชื่อมโยงกับเหตุการณ์ในถิ่นทุรกันดารไว้อย่างชัดเจนว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต บรรพบุรุษของพวกท่านได้กินมานาในถิ่นทุรกันดาร ถึงกระนั้นพวกเขาก็ตาย แต่นี่คืออาหารที่ลงมาจากสวรรค์ซึ่งใครได้กินแล้วจะไม่ตาย เราเป็นอาหารซึ่งให้ชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดได้กินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป” (ยอห์น 6:48-51 ฉบับ NIV)²²

พระเยซูตรัสถึงน้ำเมื่อพระองค์ทรงบอกหญิงชาวสะมาเรียว่า เธอต้องขอน้ำนี้จากพระองค์และพระองค์จะให้น้ำแห่งชีวิตแก่เธอที่จะกลายเป็นน้ำพุในตัวเธอพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 4:13-15)

โมเสสรู้จักพระยาห์เวห์และรู้จักความรักและฤทธานุภาพของพระองค์อย่างลึกซึ้งซึ่งมายาวนาน ตั้งแต่เมื่อครั้งพุ่มไม้ที่มีเปลวไฟจนกระทั่งลมหายใจสุดท้ายของเขา ดังนั้นจึงสมควรที่พระยาห์เวห์จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับการตายของโมเสส ตามที่บันทึกในเฉลยธรรมบัญญัติหนังสือเล่มสุดท้ายของโทราห์²³ (พระบัญญัติห้าเล่มแรก) บอกว่าโมเสสสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 120 ปี มันน่าสนใจว่าโมเสสมีสุขภาพแข็งแรงจนกระทั่งสุดท้ายของชีวิต และยังคงมีกำลังวังชาและความสามารถ (เฉลยธรรมบัญญัติ 34:7)²⁴ ตามปกติแล้วคนเราต้องป่วยเพื่อที่จะตายตามธรรมชาติ แต่กับผู้รับใช้ของพระเจ้า นั้นอาจสวนทางกัน แม้ในทุกวันนี้ผมก็ยังได้ยินเรื่องของผู้รับใช้พระเจ้าที่สิ้นชีวิตอย่างฉับพลันและอย่างสงบทั้งที่ยังมีสุขภาพแข็งแรงดีอยู่ พวกเขาเหมือนแค่หลับไป มีนักเทศน์คนหนึ่งเล่าถึงคุณพ่อ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า เมื่อตอนที่ท่านเสียชีวิตนั้น สุขภาพร่างกายของท่านก็ยังคงแข็งแรงดี ท่านแค่ล้มศีรษะแล้วก็เสียชีวิต

พระยาห์เวห์ทรงบอกโมเสสว่า เวลาของเขามาถึงแล้ว โมเสสจึงล่องหลับไป เขาสิ้นใจบนภูเขา ปิสกาห์หลังจากได้เห็นแผ่นดินพันธสัญญาจากระยะไกล ซึ่งเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปเพราะความล้มเหลวที่ร้ายแรงในชีวิตของเขา แล้วพระยาห์เวห์ทรงทำอะไรกับร่างของโมเสสหรือ? เฉลยธรรมบัญญัติ 34:6²⁵ ให้ถ้อยคำที่น่าอัศจรรย์ใจว่า “พระยาห์เวห์ทรงฝังท่าน”

พระเจ้าทรงฝังโมเสสไว้บนภูเขาเป็นการไว้อาลัยครั้งสุดท้ายให้กับสหายของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงทิ้งร่างของเขาไว้บนเขาที่เว้งว่างเปล่าให้แร้งกากิน แต่ทรงขุดหลุมฝังเขา พระยาห์เวห์นะหรือทรงขุดหลุม? เราคิดเกินความเป็นจริงไปไหม? แต่คุณจะฝังร่างของใครสักคนได้อย่างไรถ้าไม่

²² New International Version

²³ Torah คือคัมภีร์ภาษาฮีบรูที่รู้จักกันในชื่อบัญญัติของโมเสส มีปฐมกาล อพยพ เลวีนิติ กันดารวิถี และเฉลยธรรมบัญญัติ (ผู้แปล)

²⁴ เฉลยธรรมบัญญัติ 34:7 เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านไม่ได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถดถอย

²⁵ เฉลยธรรมบัญญัติ 34:4-6 และพระยาห์เวห์ตรัสกับท่านว่า “นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัคและต่อยาโคบว่า ‘เราจะให้แก่ลูกหลานของเจ้า’ เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น” ดังนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับตามพระดำรัสของพระยาห์เวห์ และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับตรงข้ามเบธเปโอรันจนถึงทุกวันนี้ไม่มีใครรู้จักที่ฝังศพของท่าน (ฉบับมาตรฐาน 2011)

ชุดหลุมในดินเสียก่อน? พระยาห์เวห์ทรงวางโมเสสลงในดิน แล้วทรงกลบเขาด้วยดินและกองหิน คุณนึกภาพที่น่าอัศจรรย์ใจนี้ออกไหม?

ความถดถอยและความเห็นห่าง

พระเจ้าทรงปฏิสัมพันธ์กับประชากรของพระองค์ด้วยวิธีที่มีอำนาจภาพ เมื่อพระองค์เสด็จลงมา จากภูเขาซีนายภูเขาที่มีเปลวไฟ ทรงสำแดงอำนาจภาพและความน่าเกรงขามของพระองค์กับฝูงชน ที่ภูเขาซีนายนี้ พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลได้เห็นพระสิริของพระเจ้าด้วยตาของพวกเขาเอง (อพยพ 24:9-10)²⁶ พวกเขาได้เห็นพระเจ้าของอิสราเอล ที่พื้นรองพระบาทเป็นเหมือนนิลสีคราม สุกใสเหมือนทองฟ้า แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงลงโทษพวกเขา พวกเขาได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่มซึ่งเป็นวิธีที่บอกว่าพวกเขายังคงมีชีวิตอยู่หลังจากที่ได้เห็นพระเจ้า

พระเจ้าทรงสำแดงพระสิริของพระองค์แก่ฝูงชน “พระสิริของพระยาห์เวห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน...และพระสิริของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏแก่ตาของชนชาติอิสราเอล เหมือนเปลวไฟที่ไหม้อยู่บนยอดภูเขา” (อพยพ 24:16-17)

จากเรื่องราวนี้เราพบถ้อยคำที่คุ้นเคยว่า “เปลวไฟที่ไหม้” ในด้านหนึ่งพระเจ้าทรงเป็นเหมือนเปลวไฟที่ลุกไหม้ ในอีกด้านหนึ่งพระเจ้าทรงใส่พระทัยถึงขนาดฝังโมเสสสหายของพระองค์ และโมเสสจะเป็นขึ้นมาอีกเมื่อพระเจ้าทรงเรียกให้เขาฟื้นขึ้น! แต่ในเวลานี้เขาจะต้องหยุดพักหลังจากที่ได้ทำงานของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ แม้ว่าเขาจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา เพราะความล้มเหลวที่ร้ายแรงเพียงครั้งเดียว

ช่วงเวลาและประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาพระเจ้ายังคงตรัสกับประชากร แต่ระยะห่างระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์นั้นค่อยๆห่างออกไปทุกที ไม่ใช่ว่าพระเจ้าทรงต้องการให้เป็นเช่นนั้น แต่ว่ามนุษย์ไม่รู้จักวิธีสื่อสารกับพระเจ้าอีกต่อไป ตัวอย่างนี้เห็นได้อย่างชัดเจนในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์เดิม ในที่สุดประชากรของพระเจาก็หยุดร้องออกนามของพระองค์ และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพระองค์เป็นใคร ในทำนองเดียวกันเมื่อเราอธิษฐานว่า “พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์” เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพระบิดาคือพระยาห์เวห์ และถ้าพระองค์ไม่ใช่พระยาห์เวห์ เราก็คงไม่ได้กำลังอธิษฐานกับพระเจ้าของพระคัมภีร์

เมื่อเวลาผ่านไปมีคนน้อยลงและน้อยลงที่สามารถสื่อสารกับพระยาห์เวห์ พระองค์ยังคงสื่อสารกับไม่กี่คน เช่น ซามูเอลและพวกผู้เผยพระวจนะอื่น ๆ อิสยาห์มีนิมิตเกี่ยวกับพระสิริของพระเจ้า

²⁶ อพยพ 24:9-10 แล้วโมเสสกับอาโรน นาดับกับอาบิฮูและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล 70 คนก็ขึ้นไป พวกเขาได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่รองพระบาทเป็นเหมือนนิลสีคราม สุกใสเหมือนทองฟ้าทีเดียว

และเอเสเคียลก็ได้รับนิมิตจากพระเจ้าเช่นกันและเห็นผู้หนึ่งที่เหมือนมนุษย์ ศาสนศาสตร์ตะวันตกจะบอกว่านิมิตนี้ “เป็นการมาปรากฏในรูปของมนุษย์” ซึ่งให้ภาพของพระเจ้าที่อยู่ในรูปของมนุษย์เหมือนว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ แต่เราอาจเข้าใจกลับกันอย่างผิดๆ พระเจ้ามีรูปลักษณะอย่างมนุษย์หรือ? หรือว่ามนุษย์จะมีรูปลักษณะอย่างพระเจ้า? มนุษย์ถูกสร้างตามรูปลักษณะ (พระฉายา) ของพระเจ้า ดังนั้นมนุษย์จึงมีรูปลักษณะอย่างพระเจ้าตามคำสอนของพระคัมภีร์ มนุษย์ถูกสร้างตามรูปลักษณะของพระเจ้า เพื่อว่าในรูปลักษณะของพระเจ้านั้นเขาจะได้สื่อสารกับพระเจ้า

คนสำคัญคนสุดท้ายที่สื่อสารกับพระเจ้าในระดับลึกที่สุดคือโมเสส ผู้ที่พระเจ้าตรัสด้วยแบบหน้าต่อหน้า ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ได้เห็นพระสิริของพระเจ้าและประกาศถ้อยคำของพระองค์ แต่ความใกล้ชิดนั้นลดน้อยลง หลังจากที่เอเสเคียลได้รับนิมิตที่ยิ่งใหญ่ของเขาแล้ว ก็ไม่มีความใกล้ชิดอย่างเดียวกันนั้นกับพระยาห์เวห์อีกต่อไป หลังจากมาลาตีผู้เผยพระวจนะคนสำคัญคนสุดท้าย ก็มีแต่ความเงียบเป็นเวลา 400 ปี พระวจนะของพระเจ้าก็หยุดตรัส เพราะไม่มีใครที่พระยาห์เวห์สามารถจะสื่อสารด้วยได้ มีใครบ้างไหมในยุคสมัยนี้ที่สามารถจะสื่อสารกับพระยาห์เวห์ได้?

จงเตรียมทางสำหรับพระเจ้า

อิสยาห์ 40:3 ออกคำประกาศที่น่ายินดีว่า จงเตรียมมรรคาของพระยาห์เวห์ในถิ่นทุรกันดาร! จงทำทางหลวงในที่ราบแห้งแล้งให้ตรงสำหรับพระเจ้าของเรา!

คุณเตรียมทางหลวงในถิ่นทุรกันดารเพื่ออะไร? นั่นก็เพื่อการเสด็จมาของพระยาห์เวห์เพื่อจะได้สำแดงพระสิริของพระองค์แก่ “มนุษย์ทั้งหลาย” นี่เป็นพระสัญญาที่น่ายินดีในการเสด็จมาของพระยาห์เวห์จริง ๆ แต่เป็นเวลานานแล้วที่คำสัญญานั้นยังคงเป็นคำสัญญาอยู่

อิสยาห์ 7:14 กล่าวไว้ว่า หญิงพรหมจารีจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชาย ชื่อเรียกต่างๆ ของพระเจ้าที่เด็กชายคนนี้ได้รับการขนานนามในอิสยาห์ 9:6²⁷ นั้น ถึงแม้ว่าชื่อเรียกต่างๆ อาจดูดีคิดว่าไม่ได้เป็นชื่อเรียกของพระเจ้า ถ้าคุณใช้ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อเรียกของพระเจ้าและใช้เรียกพระเยซูก็จะ เป็นปัญหา เพราะการเรียกพระเยซูว่า “พระบิดานิรันดร์” จะเพิ่มความสับสนยิ่งขึ้นอีก ผู้คนสมัยนี้ไม่รู้จักจริงๆ ว่าใครคือพระบิดาและใครคือพระบุตร เพราะบางครั้งพวกเขาก็เรียกพระบุตรว่าพระบิดา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พระบิดาเป็นพระบุตรได้เช่นกัน ดูเหมือนผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพจะไม่เดือดร้อนกับความสับสนนี้ และพวกเขาก็ไม่คิดจะแก้ไขอะไรเมื่อมีคนบอกพวกเขาว่า ผู้ที่จะเสด็จมานั้นก็คือ

²⁷ อิสยาห์ 9:6 ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เราและการปกครองจะอยู่บนบ่าของท่าน และเขาจะขนานนามของท่านว่า “ที่ปรึกรษามหัตถจรรย์ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ และองค์สันติราช”

พระบุตร ไม่ใช่พระบิดา (หรือว่าเราควรจะตีความเหมือนอย่างนักวิชาการพระคัมภีร์หลาย ๆ คนไหมว่า “พระบิดา” ตรงนี้เป็นชื่อเรียกของกษัตริย์ ที่ถือว่าเป็นบิดาของประชาชนของพระองค์? และในเมื่ออาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรนิรันดร์ ดังนั้นพระองค์ก็ควรจะถูกเรียกว่าพระบิดานิรันดร์ และกษัตริย์นิรันดร์) อย่างไรก็ตาม ผมยินดีที่จะยอมรับคำกล่าวนี้ว่าใช้กับพระเจ้า

ในอีกคำสัญญาหนึ่งเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระยาห์เวห์นั้น มาลาคีย์ 3:1 กล่าวว่า “และองค์เจ้านายจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน” จากนั้นมาก็มีแต่ความเงี้ยวอยู่สองสามร้อยปีก่อนที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจะปรากฏตัวในถิ่นทุรกันดาร สวมเสื้อผ้าขนอฐ และร้องป่าวประกาศว่าเขาคือเสียงที่ป่าวร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “จงเตรียมมรรคาขององค์ผู้เป็นเจ้า!”

แล้วพระเยซูก็ปรากฏพระองค์และตรัส และทรงทำสิ่งต่าง ๆ ที่เตือนให้คนอิสราเอลนึกถึงบรรพบุรุษของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารว่า “บรรพบุรุษของพวกท่านได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารแล้วก็ยังเสียชีวิต...เราเป็นอาหารซึ่งให้ชีวิตที่ลงมาจากสวรรค์ และถ้าผู้ใดได้กินอาหารนี้ผู้นั้นจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป” พระเยซูทรงตระหนักอยู่เสมอถึงความจริงที่ว่าพระบิดาทรงส่งพระองค์มา “ผู้ที่ต้อนรับเราก็ต้อนรับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา” (มัทธิว 10:40) การที่พระเยซูทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หายคนตายให้ฟื้นขึ้น และทรงเลี้ยงฝูงชนจำนวนมากนั้น ทำให้เรานึกถึงผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ที่ทำการอัศจรรย์คล้าย ๆ กัน รวมทั้งการให้แป้งและน้ำมันที่ไม่หมด ในการเสด็จมาของพระเยซูนี้บางคนอาจสงสัยว่า “นี่จะเป็นจริงตามพระสัญญาที่พระยาห์เวห์จะเสด็จมาปรากฏหรือไม่?”

ขณะที่เมื่อธรรมาจารย์บางคนกำลังถกเถียงกันเองและกับพระเยซู มีคนหนึ่งในนั้นทูลถามพระเยซูว่าพระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด พระเยซูตรัสตอบว่า “พระบัญญัติที่สำคัญที่สุดคือ โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์ผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพระเจ้าองค์เดียว พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่าน และด้วยสุดกำลังของท่าน” (มาระโก 12:29-30)

พระเยซูกำลังอ้างถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 “โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ผู้เดียว ทรงเป็นพระเจ้าของเรา” ในข้อความภาษาฮีบรู “พระยาห์เวห์ผู้เดียว” นั้นมีความหมายตรงตัวตามคำคือ “พระยาห์เวห์เดียว”²⁸ เราอาจคาดหวังที่จะอ่านว่า “พระเจ้าเดียว” แต่ความจริงแล้วข้อความภาษาฮีบรูกล่าวว่า “พระยาห์เวห์เดียว” พระคัมภีร์ฉบับนิวเยรูซาเล็มแปลไว้แบบนี้ว่า “จงฟังเถิด คนอิสราเอล พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ทรงเป็นผู้เดียว พระยาห์เวห์เท่านั้น”

²⁸ ต้นฉบับภาษาอังกฤษคือ “the LORD is one” จาก Deuteronomy 6:4 “Hear, O Israel: The LORD our God, the LORD is one.” ที่พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษเกือบทุกฉบับใช้คำ “LORD” แทนคำ “Yahweh” ในต้นฉบับภาษาฮีบรู (ผู้แปล)

แม้แต่บรรดาผู้เชื่อในตรีเอกานุภาพก็ไม่กล้าพูดว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นสามบุคคล พวกเขาจะพูดถึงพระเจ้าว่าพระเจ้าทรงเป็นสามบุคคล²⁹ แต่จะไม่พูดเช่นนั้นกับพระยาห์เวห์เพราะในพระคัมภีร์เดิมมีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่เรียกว่าพระยาห์เวห์ แต่เนื่องจากผมเติบโตมากับความเชื่อเรื่องตรีเอกานุภาพผมจึงไม่ได้เข้าใจอยู่เป็นเวลานานถึงความสำคัญของ “พระยาห์เวห์เดียว” สำหรับผมแล้วคำว่า “องค์ผู้เป็นเจ้า” นั้นหมายถึงพระเจ้าในความหมายทั่วไป แต่คำว่า “พระยาห์เวห์” มีปรากฏถึงสองครั้งในข้อนี้ในข้อความภาษาฮีบรู ซึ่งหมายความว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเป็นพระยาห์เวห์เดียว

นั่นได้แก้ความข้องใจในเรื่องนี้ให้ผม ข้อความภาษาฮีบรูไม่ได้กล่าวว่า “พระเจ้าเดียว” แต่กล่าวว่า “พระยาห์เวห์เดียว” มีพระเจ้าองค์เดียวและพระเจ้าองค์นั้นคือพระยาห์เวห์ พระเยซูผู้ทรงยึดมั่นพระคัมภีร์เดิมอย่างสัตย์ซื่อ พระองค์เองก็ทรงสอนว่า มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและพระเจ้าองค์นั้นก็คือพระยาห์เวห์ ถ้าเราปฏิเสธคำกล่าวนี้ เราก็กำลังปฏิเสธคำสอนของพระเยซูเอง แต่คริสเตียนจำนวนมากก็เต็มใจที่จะยกเลิกคำสอนของพระเยซู ยกเลิกคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่ ยกเลิกคำสอนของพระคัมภีร์เดิม ทั้งหมดนี้ก็เพื่อรักษาหลักคำสอนตามความเชื่อในตรีเอกานุภาพที่ทำให้การสอนเกี่ยวกับพระเจ้าผิดไปจากพระคัมภีร์ เราอยากจะทำตามหลักคำสอนของเราเอง หรือจะตามหลักคำสอนของคนต่างชาติทางตะวันตก นั่นก็ขึ้นอยู่กับเรา แต่นั่นจะหมายความว่าเราปฏิเสธสิ่งที่พระคัมภีร์สอนและสิ่งที่พระเยซูทรงสอน สิ่งที่ผมสอนจากพระคัมภีร์เดิมนี่ ก็เป็นสิ่งที่พระเยซูจะทรงสอน เพราะพระองค์ก็ทรงยึดมั่นกับพระคัมภีร์เดิมเช่นกัน สิ่งที่ผมพูดนี้ไม่มีสักคำที่ขัดแย้งกับสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสอน เพราะผมกำลังยึดตามสิ่งที่พระคัมภีร์เดิมกล่าว เมื่อพระเยซูทรงอ้างเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4 เพื่อยืนยันมุมมองของพระองค์เองว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและพระองค์คือพระยาห์เวห์ สิ่งนี้เน้นย้ำกับผม เพราะมันออกมาจากพระโอษฐ์ขององค์ผู้เป็นเจ้าและผู้ช่วยให้รอดที่ประเสริฐของเรา

²⁹ หรือจะบอกว่า “สามพระภาค” ก็เป็นสามพระองค์ที่แยกกัน ซึ่งไม่ใช่บุคคลเดียวกัน (ผู้แปล)